ep TEMA DEL DIUMENGE

Mals temps per ser jove

El futur robat

La generació amb edat universitària afronta una època molt difícil, però amb esperances

TONI SUST
BARCELONA

El cartell es pot veure a l'entrar a l'Escola Tènica Superior d'Enginyeria Industrial de Barcelona (EITSEB), de la UPC, a la Diagonal: «*Germany*». És un anunci, una invitació als estudiants d'enginyeria perquè se'n vagin a treballar a Alemanya. **Álvaro González,** de 20 anys, estudiant d'Enginyeria Industrial, una carrera que abans garantia un lloc de treball, s'hi nega: «No me n'aniria mai allà. Tots els meus amics estan aprenent alemany. Les acadèmies de llengües n'augmenten els cursos. Sembla que ningú sap que a Alemanya la feina juvenil és molt precària. Jo me n'aniria a veure món, però la meva vida és aquí».

González, que aquests dies ha participat en les activitats dels estudiants en protesta per les retallades, no és un *ni-ni* ni un passota. Forma part del consell de govern i del claustre de la UPC. Va obtenir una nota mitjana de batxillerat de matrícula d'honor i no ha suspès mai cap assignatura: «Només algun examen». No és l'única característica que crida l'atenció en ell: és marxista leninista. No en queden gaires. I és el primer elegit per aquest diari com a coprotagonista, juntament amb milions de joves, per confirmar o desmentir la idea que la generació que és a la universitat és la primera que s'enfronta a un futur no ja inquietant, sinó negre, un futur robat. La primera generació, diuen alguns, que viurà pitjor que els seus pares.

«La sensació és que tenim unes perspectives laborals nefastes, que mai tindrem estabilitat. No ho dic jo, ho diu la reforma laboral que s'ha aprovat fa uns dies. Arribarà un moment en què una majoria estarà tan cansada del sistema que no hi haurà cap altre remei que la transformació social. Que el benefici del treball sigui per al que treballa», proclama. Es nega a emular els seus avis paterns, que van emigrar a Suïssa. Prefereix canviar la societat que canviar de lloc.

«RENTAPLATS, SI ÉS NECESSARI» // Diferent és la posició de **Bruno Fañanás,** de 23 anys, estudiant de quart de Publicitat a la Universitat Ramon Llull i disposat a anar-se'n a l'estranger, «a algun país anglosaxó: Austràlia, el Canadà, els EUA», aprendre un altre idioma i treballar «de rentaplats» si és necessari. «El que no puc fer és quedar-me quiet. Tinc molts amics a l'atur. O me'n vaig a l'estranger o creo una empresa. Si ens en anem, ja tornarem quan la situació hagi millorat». **Fañanás** no ha participat en les protestes d'aquests dies. El seu plantejament és apostar perquè menys gent vagi a la universitat i potenciar la formació professional. Ho diu molta més gent.

Els experts creuen que dècades enrere es van viure situacions tant o més negatives que es van poder superar

Alguns consultats advoquen perquè els joves viatgin a l'estranger per buscar noves oportunitats

EL FACTOR DEMOGRÀFIC // Josep Oliver, catedràtic d'Economia Aplicada de la UAB, no creu que el d'avui sigui el pitjor futur que ha encarat una generació, a Catalunya i Espanya, en les últimes dècades. «Les condicions a curt termini no són bones, però no és la primera vegada que passa. Per als que tenien entre 18 i 25 anys entre el 1978 i el 1985 el futur era negríssim. Hi va haver una pèrdua de llocs de treball similar a l'actual en termes relatius. Hi va haver desindustrialització». Això sí, recorda, Espanya vivia un retard evident i la comparació amb la vida dels pares d'aquells joves no donava el saldo actual: els fills podien millorar la situació dels seus pares sense gran esforç. Avui, diu el catedràtic, «la diferència no és tant la crisi, que com totes passarà, el que afecta és la globalització, que porta a una pressió salarial a la baixa». A això, diu, s'hi suma l'evident millora del nivell de vida en les últimes dècades, que sí que podria portar a la conclusió que aquesta sigui la primera generació que visqui pitjor que els seus pares. **Oliver** creu que el futur somriurà als que avui són a la universitat: «La població d'entre 20 i 39 anys serà el 2021 d'uns 11 milions a Espanya, uns quatre menys que ara. Això obrirà el mercat laboral i, com que hi haurà demanda, els salaris pujaran».

L'economista i professor de lESE **Antonio Argandoña** també rebutja que el futur sigui un forat negre sense comparació. «Anteriors generacions ho han passat molt malament: després de la guerra civil, de la segona guerra mundial». I subratlla que hi ha gent que per la seva edat no ha viscut etapes prèvies de dificultat, de manera que no pot relativitzar l'actual: «Els últims anys, fins al 2007, van ser excepcionals. Però l'expectativa que això seguirà no es complirà. D'oportunitats n'hi haurà. Ara no existeixen, però en tornarem a tenir. A la gent jove li diria que no es deixi enfonsar. Han de sortir

SITUACIÓ DEL JOVENT

1 Estudiar després de l'ESO

Un 70% dels que acaben l'ESO aconsegueixen el títol de batxiller o de FP de grau mitjà. 130.000 catalans fan secundària postobligatòria.

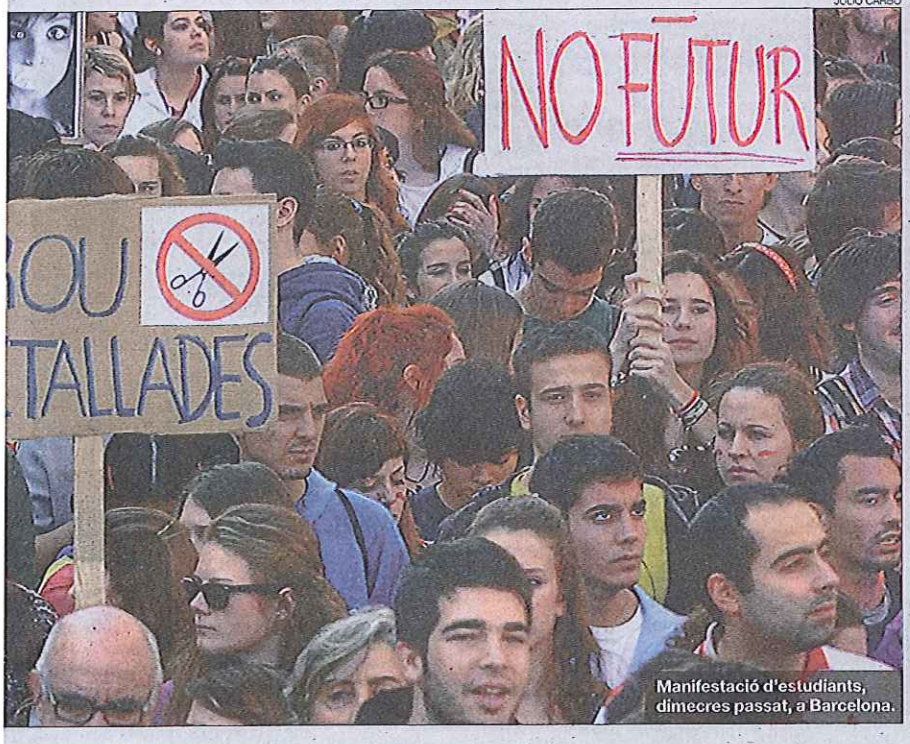
2 Universitat molt concorreguda

En el curs 2009-2010 el nombre de matriculats a les 12 universitats públiques i privades de Catalunya era de gairebé 227.000.

3 Castigats per l'atur

El primer trimestre del 2011, 235.000 joves catalans d'entre 16 i 29 anys (un 31%) estaven en atur. D'entre 16 i 24 anys eren un 43,6%.

JULIO CARBÓ

Manifestació d'estudiants, dimecres passat, a Barcelona.

al carrer a buscar una feina del que sigui i després milloraran les seves condicions».

«No m'ho crec, no crec que aquesta sigui la primera generació que viurà pitjor que la dels seus pares. Perquè això sigui cert hauria de passar una cosa similar a una guerra», sentencia **Argandoña.** Això sí, comprèn que els pares dels universitaris visquin amb por del futur.

L'antropòleg **Carles Feixa** assenyala el repte pendent: diu que la joventut, «sobreformada», ha de ser clau per sortir de la crisi: «Hem d'apostar per aquesta joventut i pel canvi tecnològic. Els joves integraran o no una generació perduda en funció de com es resol la crisi i de si replantegem el model de creixement». Si es fracassa en aquest afany, diu, no ho pagaran els joves, sinó tota la societat.

Continuant sobre els universitaris i els que no ho són, **Daniel García,** portaveu d'Avalot, els joves de la UGT a Catalunya, esgrimeix un retall de sorra i un rombe. El primer objecte respon a la societat espanyola: a dalt, els joves amb formació universitària: molts. A baix, els *ni-ni*: molts. Al mig, els de la formació professional: molt pocs. El rombe respon al model europeu: a dalt, universitaris; a baix, *ni-ni*; al mig, els de la formació professional, un bloc nombrós. «El futur és dolent i estem en perill que els més formats se'n vagin del país». **Lídia Farré,** investigadora de l'Institut d'Anàlisi Econòmica (IAE-CSIC) i professora de la Barcelona GSE, també veu excessiu el percentatge d'universitaris en relació amb un mercat laboral que no els assumeix. Alternatives, segons **Farré:** «Els més preparats que marxin, i els mitjans, que es quedin, conscients que els salaris seran més baixos. Espero que no sigui permanent». ≡

Un diagnòstic compartit és que hi ha massa llicenciats que el mercat no assumeix

La vella reclamació que es potenciï la formació professional, una alternativa a la situació actual

Vegeu el videocomentari de Toni Sust amb el mòbil o a www.e-periodico.cat

les opinions

ÁLVARO GONZÁLEZ
ESTUDIANT

«Mai marxaria a Alemanya»

«Mai me n'aniria a Alemanya. Tots els meus amics aprenen alemany. Sembla que ningú sap que allà el treball juvenil és molt precari. Arribarà un moment que una majoria estarà tan cansada que no hi haurà més remei que la transformació social».

BRUNO FAÑANÁS
ESTUDIANT

«Marxo o creo una empresa»

«El que no puc fer és quedar-me quiet. Tinc molts amics en atur. O me'n vaig a l'estranger o creo una empresa. Si ens en anem, ja tornarem quan la situació hagi millorat. Me n'aniria a un país anglosaxó: Austràlia, el Canadà, els Estats Units».

JOSEP OLIVER
CATEDRÀTIC UAB

«No és el primer cop»

«No és la primera vegada que passa. Per als que tenien entre 18 i 25 anys entre el 1978 i el 1985 el futur era negríssim. Hi haurà quatre milions menys de població d'entre 20 i 39 anys el 2021. Com que hi haurà demanda, els salaris pujaran».

A. ARGANDOÑA
PROFESSOR DE IESE

«No es poden deixar enfonsar»

«A la gent jove li diria que no es deixi enfonsar. Han de sortir al carrer a buscar una feina del que sigui. Després milloraran les seves condicions. ¡No crec que aquesta sigui la primera generació que viurà pitjor que la dels seus pares!»

LÍDIA FARRÉ
PROF. BARCELONA GSE

«Els salaris baixaran»

«El mercat no assumeix tants llicenciats. Els millors, els que estan més preparats, que marxin a l'estranger, i els mitjans, que es quedin, conscients que els salaris seran més baixos. Espero que no sigui una situació permanent».

CARLES FEIXA
ANTROPÒLEG

«Cal apostar pels joves»

«Hem d'apostar per aquest jovent i pel canvi tecnològic. Els joves integraran o no una generació perduda en funció de com es resolgui la crisi i de si replantegem el model de creixement. Si fracassem, ho pagarà la societat».

